

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

HAYATIN İÇİNDEN ÖYKÜLER - 1

Haldun Güler

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

Verno Kitap©

www.vernokitap.com

kitap@matbumedya.com

0549 654 72 54

Yayıncı Sertifika No 28740

Kurucu: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2026

ISBN: 978-625-9287-89-8

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitapın kurumsal görüşü olmayabilir.

HAYATIN İÇİNDEN ÖYKÜLER - 1

Haldun Güler

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA.....	7
TOBİ.....	9
AH ŞU BİZİM GÖRÜCÜLER.....	20
NALBANT KAMBER USTANIN HAZİN ÖLÜMÜ	35
ÇETİN İLE ALİ YAVUZ.....	62

YAZAR HAKKINDA

Ankara'nın Polatlı ilçesinde dünyaya gelen yazar, Gazi Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi İşletme bölümü mezunu. Hayatını sürdürmek için devam ettirdiği Yeminli Mali Müşavirlik mesleğinden kalan zamanının önemli bir kısmını başta edebiyat olmak üzere, sosyal ve toplumsal konularda yazmak ve okumak için harcıyor.

“Yavru Güvercinler–Hayvan Sevgisi Üzerine Öyküler” adlı yayımlanmış ilk öykü kitabından sonra “Hayatın İçinden Öyküler-1” yazarın ikinci öykü kitabı.

Güler'in, öykü kitaplarının yanı sıra, gazete, dergi ve dijital platformlarda da yayımlanmış öyküleri ile siyasi, sosyal ve mesleki konularda makaleleri bulunmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

TOBİ

Üzüm bağlarından bozma olduğu için, ismi de “*Samanlık Bağları*” olan mahallemize yeni taşınmıştık...

Belediyenin yıkım ekipleri gelmeden alelacele inşa edilen, iki ya da üç odadan oluşan bahçeli küçük evlerin yapılmaya başlandığı günlerdi...

Bu tek katlı gecekonduların arasında, “*Otuzda haftayım altmışta biterli*” maçlarımızı yaptığımız, baharda çiğdem topladığımız, yemyeşil ve alabildiğine uzanan boş alanlar vardı...

Sabahtan akşama buralarda maç yapar, maç yapmaktan usandığımızda da Çelik Çomak, Birdirbir, Güvercin Takla, Göt Kazmaca... gibi oyunlar oynardık.

Bugün artık o evler, yeşil alanlar yok. Çok katlı apartmanlar her yeri kapladı. Düşünüyorum da, o evlerin hemen hepsinin bahçesinde meyve ağaçları vardı. Domates, salatalık, biber ektiğimiz bahçelerimiz yok olup gitti. Uzak ufuklar, güneşin battığı tepeler beton duvarlarla doldu.

Bir de mahallemizde hemen her evin “*Olmazsa olmazı*” bir köpeği olurdu. Köpeği olmayan çocuklar üzülür, köpekle dolaşan arkadaşlarının yanında kendilerini eksik hissederlerdi.

Benden iki yaş küçük kardeşimle birlikte tam da bu eksiklik içindeyken “Tobi” imdadımıza yetişti...

Bir gün akşama doğru bahçede oynuyorduk. Henüz üç dört aylık, küçük bir buluta benzeyen bembeyaz tüyleri ile şirin mi şirin bir köpek çıkageldi. Tam karşımızda durmuş, ilgi bekleyen sevgi dolu gözlerle bize bakıyordu. Beş on saniye karşılıklı baktık. Tobi, sağ ön ayağını bize doğru birkaç kez salladı. Kardeşim:

“Ooo! Hoş geldin ufaklık” dedi ve Tobi’nin ayağını tutarak tokalaştı. Ardından da tabii ki ben...

Kardeşim:

“Senin adın ne bakalım?” dedi.

Tobi, söylenilene anlamış gibi:

“Hev hev hev !” diye karşılık verdi.

“Abi, artık bizim de bir köpeğimiz var.”

“Annem, babam kızmazlar mı?”

“Niye kızsınlar abi, bizden başka herkesin köpeği var.”

Evet, niye kızsınlardı ki... Bir yandan Tobi’in yumuşak tüylerini okşuyor bir yandan da düşünüyordum:

“İnşallah kızmazlar.”

Tobi’yi sevmeye devam ederken kardeşime:

“Aç olabilir, haydi eve git, anneme göstermeden yiyecek bir şeyler getir, dedim.

Az sonra kardeşim, içine ekmek doğranmış süt dolu bir kase ile çıkageldi. Zavallı Tobi, kim bilir kaç gündür açtı ki, birkaç dakika içinde kasedekileri sildi süpürdü.

“Şimdi ne yapacağız?”

Sıra ona bir yuva yapmaya gelmişti. Evimizin altında bulunan iki kömürlükten birini Tobi’ye yuva yapmaya karar verdik. Odun parçalarını alelacele topladıktan sonra evden getirdiğimiz eski bezlerle Tobi’ye bir yatak yaptık. Yemek ve su ihtiyacı için birer kap uydurduk.

Tobi’ye:

“Burası yuvan artık. Evine hoş geldin, ” dedik.

Tobi, yuvasızlıktan, bizse köpeksiz olmanın üzüntüsünden kurtulmuştuk. Tek sorunumuz annemle babamdı. Ya kızarlarsa? Ya evde köpek istemiyoruz derlerse ne yapardık? Akşam babam işten dönünce nabzını yoklamaya başladık.

Ben:

“Baba ya!” dedim, “mahallede herkesin köpeği var, biz de bir köpek alsak artık.”

Kardeşim de bana destek veriyordu.

“Abim doğru söylüyor... Hem hırsızdan falan da korur bizi..”

Babam elindeki gazeteyi okumaya devam etti, cevap vermedi.

Annem:

“Kendimizi besledik de köpek mi kaldı?”

“Anne sanki ne yiyecek bu köpek? Yemek artıkları yeter de artar bile ona.”

Kardeşimle annemin etrafını çevirdik:

“Ne olur anne, ne olur, ne olur!”

Annem baktı ki, kurtuluş yok:

“Ben karışmam, babanıza sorun.” dedi.

Sorun çözülmüştü... Çünkü, henüz bir yaşını doldurmadan babasız kaldığı için babam bizim bir dediğimizi iki etmezdi.

Kardeşimle hemen bahçeye koşarak Tobi’yi yuvasından alıp eve getirdik.

“Anne, baba şuna bir bakın be! Ne güzel bir yavru.”

“Tepemize çıkarsaydınız bari! Götürün bahçeye şu hayvanı!”

Babam bir de Tobi’nin boyunun küçüklüğü ile dalgasını geçmekte gecikmedi:

“Tamam artık, bundan böyle bizim eve hırsız falan giremez (!)”

İlerleyen günlerde annem ve babam Tobi’yi bizden daha çok sevmeye başladılar.

Sık sık:

“Hayvanın karnını doyurdunuz mu? Suyunu verdiniz mi?” diyorlardı.

Sıra Tobi’ye isim bulmaya gelmişti. O yıllarda, haftada üç gün yayın yapan, siyah beyaz televizyonda izlediğimiz Amerikan filmlerindeki isimlerden biri “Tomi” idi. Tomi’nin “To” su ile Bobi’nin, “bi” sini alarak köpeğimize “Tobi” ismini verdik.

Günler geçtikçe, Tobi bize, biz de ona iyice alışmaya başlıyorduk. Oyun oynamaya, bakkala, hatta diğer mahallelerin çocukları ile yaptığımız kavgalara bile Tobi ile gidiyorduk.

Kendimi kurduyla dolaşan Tarkan'a benzetiyordum. Tobi'ye, televizyonda gördüğümüz polis köpeklerinin yaptıklarına benzer yetenekler kazandırmaya çalışıyor, beş on metre ileriye küçük bir plastik top atıyor ve:

"Hadi yavrum, git getir onu," diyorduk.

Biz yine insafliydukd. Bazı çocuklar daha vahşî olsunlar diye köpeklerini iki üç gün aç bırakıyorlardı.

"Pısırık bir köpeğe sahip olmak istemiyorsanız siz de böyle yapmalısınız," diyorlardı bize.

Ama biz Tobi'yi değil iki üç gün, bir öğün bile aç bırakmaya kıyamıyorduk. Artık Tobi, evimizin ayrılmaz bir parçası olmuştı... "Kara" lakaplı Mustafa'nın bizim bahçeye geldiği güne kadar!

Mahallede isminden çok "Kara!" diye çağırduğımız, bizden birkaç yaş büyük, köpek besleme konusunda bizden daha tecrübeli olan Mustafa o gün oynamak için bize gelmişti.

Bahçede oynuyorduk. Kara bir ara Tobi'nin poposuna doğru baktı:

"Bu köpek kancık ođlum," dedi.

O ana kadar Tobi'nin erkek mi dişi mi olduğu umurumuzda değildi.

Şaşkın şaşkın:

"Ne olmuş ki? Kancıkta kancık?"

"Ne olmuş olur mu oğlum! Yarın bu köpek büyüyünce mahal-
lenin bütün erkek köpekleri çiftleşmek için sizin bahçeye doluşur.

Bir iki senede sizin köpek olur sekiz on köpek. Onca yavruyu ne yapacaksınız, nasıl besleyeceksiniz?”

Kardeşimle soran gözlerle birbirimize bakakaldık. Gerçekten de o kadar yavruyu ne yapacaktık? Nasıl besleyecektik?..

Henüz ergenlik çağında bile değildik.

“Erkek adamın erkek evladı olur,” cümlesi sık sık duyduğumuz cümleler arasındaydı. Kara'nın söyledikleri nedense birden kanımıza dokunmuştu. Öyle ya, erkek adamın erkek oğlu oluyorsa, köpeğinin de erkek olması gerekirdi. Belki de birkaç yıl sonra mahallenin bütün köpekleri Tobi'nin peşinde olacaktı.

Kardeşim:

“Vallahi rezil oluruz!”

Kara:

“Hem de ne rezil olma.”

Ben:

“İnsan değil ki köpek bu, ne var rezil olacak?”

“Sen öyle san, herkes gülecek hâlimize. Bizim köpek sizin köpeği... deyip basacaklar kahkahayı.”

Ne yapacaktık? Bugüne kadar hiç düşünmediğimiz bir şeydi.

“Zavallı Tobi, ne yaparız biz sensiz?”

Kardeşim:

“Yapacak bir şey yok abi...”

“Ulan Kara, ulan şerefsiz...”

Günlerce ne yapacağımızı düşündük, durduk... Günler sonra kararımızı verdik. Tobi gidecekti. Kara'nın dediği gibi "Kancık" dı çünkü. Köpek dediğin hem erkek hem de vahşi olmalıydı. Tobi'de ikisi de yoktu...

"Hev hev" diye bir ses çıkarıyordu, köpek gibi havlamasını bile bilmiyordu.

Bu yetmezmiş gibi, çocukluğumuzun sinema yıldızı Tarkan'ın köpeği de erkekti. Üstelik de vahşi bir kurt köpeği! Zaten filmlerdeki kahramanların hiçbirisinin köpeği kancık değildi ki!

Her şeyi göze alıp, Tobi'yi bırakmalıydık.

Birkaç gün sonra Tobi'yi, evimize epeyce kilometre uzakta bulunan boş bir araziye götürdük. Yol boyu hiç konuşmadık. Kardeşim, Tobi'yi yere bırakırken:

"Gözünü bağlayalım abi," dedi.

İçim yanarak:

"Bağlayalım," dedim.

Önceden hazırladığımız siyah bir bez parçasını Tobi'nin gözlerine sıkıca bağladık. Zavallı Tobi sanki oyun oynuyormuşuz gibi mutlu görünüyordu. Ya da her şeyin farkındaydı. Hüznü bir mırıldanma sesi çıkarıyordu. Bizi üzmemek için oyun oynuyormuş gibi mi yapıyordu yoksa?

"Hadi gidelim abi."

Tobi'yi orada bırakıp, kaçacaktık. Uzak gecekondu'lara doğru hızla koşarken kardeşim:

"Abi?"

“Ne var?”

“Ya başına bir şey gelirse?”

İçim yanarak:

“Cıvıma lan hemen! Kız gibi bir de ağlasaydın bari! Ne yapacağız kancık köpeği, ilerde bir erkek köpek alırız...”

Epeyce uzaklaştıktan sonra bir ağacın altında durup Tobi’yi izledik. Zavallı Tobi, beş on dakika sağa sola koştuktan sonra, gözlerindeki bez kendiliğinden çözüldü. Önce şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Kardeşim:

“Bizi arıyor” dedi.

“Sus” dedim, Yavaş ol.

Tobi bizi göremeyince “Neredesiniz?” der gibi havlamaya başladı. Birkaç dakika daha havladıktan sonra sesi azaldı, sustu...

“Hadi gidelim artık!”

Eve dönmek için tekrar yola koyulduk. Yol boyu yine hiç konuşmadık. Akşam annemle babam Tobi’nin yokluğunu fark edince:

“Tobi nerede?” diye sordular.

İki kardeş suçlu suçlu birbirimize baktık.

Babam:

“Ne yaptınız hayvana, siz bir şeyler saklıyorsunuz!”

Annem:

“Suçlu suçlu oturmalarından belli değil mi bir film çevirdikleri?”

Kardeşim bir şey söylemeyince ben:

“Zaten kancıktı, ” dedim.

“Kancıksa ne olmuş?” dedi babam.

“Ne olacak baba, dedim, yarın bir sürü yavrulayacak, nasıl bakacağız o kadar yavruya?”

“Başkalarına verirdiniz, bunu da mı akıl edemediniz? Anasına bakan yavrularına da bakar eşekoğlu eşek!”

Artık kaçacak yerimiz kalmamıştı...

Annem:

“Ne yaptınız zavallı köpeği?”

Kardeşim sessizliğini bozarak:

“Azıttık,” dedi.

O güne kadar babamı hiç böyle sinirli görmemiştim:

“Defolun gözüm görmesin sizi!”

Bu güne kadar bize bir tokat bile vurmamış olan babam neredeyse bizi dövmeğe hazırlanıyordu.

O gece hiç televizyon izlemedik. En sevdiğimiz dizilere bile bakmadık.

Babamla annem, bir hafta kadar mecbur kalmadıkça bizimle konuşmadılar...

Okula gittik, ders çalıştık, bahçe suladık aradan günler geçti ama Tobi’yi bir türlü unutamadık.

Kardeşim:

“Ya aklıktan öldüyse?”

“Ağzını hayra aç, hiçbir köpek açlıktan ölmez geri zekalı!”

“Tobi daha yavruydu ama!”

“Olsun bir şey olmaz!”

Üzgün üzgün siyah önlüklerimizle bir gün okula giderken Kara’yla karşılaştık:

“Kancık köpeğiniz kaç gündür ortalıkta görünmüyor.”

Kardeşimin öfkeyle:

“Siktir git! Orospu çocuğu!” dedi.

“Orospu çocuğu anandır.”

Fırsat bu fırsat deyip çullandık Kara’ya. Kara, bir ton dayak yedikten sonra küfrederek kaçtı.

Ertesi gün kardeşim:

“Abi, ne olur Tobiy’i bulup geri getirelim!” dedi.

“Getirelim” dedim.

Dersi merci unutup Tobi’nin peşine düştük. Günlerce yolunu beklememize rağmen Tobi geri dönmedi. Filmlerde geri dönen köpekler vardı, bizim Tobi hiçbir zaman onlardan biri olmadı.

Kardeşim;

“Dedim sana, o daha yavruydu, açlıktan ölmüştür.”

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Ne olur sus, sus!” demek istiyordum.

Babam yan odadan sesleniyor:

“Daha uyumadınız mı siz, yatıp uyuyun artık!”

Rüyalarımıza koşarak gelen Tobi, bir daha koca bir ceviz ağacının gölgesi altındaki bahçemize hiç gelmedi.

O gün bu gündür nerede başıboş, beyaz, küçük bir köpek görsem aklıma Tobi gelir. Kıymeti bilinmemiş bir sevginin acısına benzer bir hüznün dolar içime.